

Іван П. БАГРЯНИЙ:

„ТАК ТРИМАТИ!“

ІНФОРМАЦІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ
У Р Д П

Видає Центральний Комітет УРДП

і Крайовий Комітет УРДП в Німеччині й Австрії

Рік: III

Січень 1979 року

ч. 7

— Бажаємо успіхів і щастя у 1979 році працівникам, —
— співпрацівникам та читачам «УВ», «Нових днів», —
— «Молодої України» й бюлетеню! —

60-ліття Епохального Акту

(Продовження з «Так тримати!» ч. 5 за серпень м. р.)

Договір про злуку УНРеспубліки та ЗУНРеспубліки в одну державну одиницю затвердила Українська Національна Рада 3. січня 1919 р. в Станиславові. Для врочистого проголошення АКТУ ЗЛУКИ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ до Києва прибула делегація з представників від Галичини, Буковини й Закарпатської України. Члени цієї делегації мали також взяти участь у засіданнях Всеукраїнського Трудового Конгресу, як рівноправні послы від Західніх Областей УНРеспубліки.

Святочне проголошення Акту Злуки Українських Земель відбулося 22. січня 1919 р. на Софійській площі в присутності війська та десятків тисяч народу. Від західньоукраїнської делегації говорив Лев Бачинський. Л. Цегельський прочитав Грамоту-Постанову Національної Ради Західньо-Української Народньої Республіки про злуку з 3-го січня 1919 р. та звітлення, що делегація Української Національної Ради вислана до Києва з уповноваженням оформити Акт Злуки Українських Земель. Після того В. Винниченко вітав західньоукраїнську делегацію в столичнім місті України та іменем Української Народньої Республіки

прийняв заяву злуки «братньої однокровної Галицької Волости з матірнім плем України» в одне нероздільне ціле, в одну націю-державу.

У виданому з приводу проголошення Акту Злуки Українських Земель Універсалі Директорії, сказано:

«В імені Української Народньої Республіки проголошує Директорія цілому українському народові велику подію в історії української землі. Дня 3. січня 1919 року в місті Станиславові Українська Національна Рада Західньо-Української Народньої Республіки, як представниця волі всіх українців Австро-Угорщини й як найвищий законодавчий їхній орган, святочно проголосила з'єднання Західньо-Української Народньої Республіки з Українською Придніпрянською Народньою Республікою в одну суверенну Народню Республіку. Вітаючи з великою радістю цей історичний крок західніх братів, Директорія Української Народньої Республіки рішила прийняти до відома це З'єднання і вести його в життя згідно з умовами, які означені в ухвалі Української Національної Ради з дня 3. січня 1919 року...

Від нині во єдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західньо-Українська Народня Республіка (Галичина, Буковина й Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили і за які вмирили кращі сини України. Віднині є єдина, незалежна Українська Народня Республіка.»

Всеукраїнський Трудовий Конгрес 23. січня 1919 р. свої засідання розпочав урочистим затвердженням Акту Злуки Українських Республік. Члени Конгресу, стоячи, вислухали спочатку Грамоту Української Національної Ради, яку зачитав представник західньо-української делегації Ст. Витвицький, а потім Універсал Директорії, виголошений Секретарем Президії Конгресу В. Златчанським.

Злука Західньо-Українських Земель у межах Єдиної, Соборної Української Народньої Республіки — це величезна подія в багаторічній історії боротьби України за відновлення своєї держави. Відтоді ЗУНР іменовано — Західня Область УНРеспубліки. Епохальне значення Акту Злуки Українських Земель залишиться у віках, як волевиявлення цілої української нації, як вияв суверенної волі українського народу до свого незалежного державного життя.

Трагедія України продовжується

І. В'ЯЗНІ ОБВИНУВАЧУЮТЬ У ГЕНОЦИДИ

45-річчя української трагедії задокументовує ДОБ-РУС у США і СУЖЕРО в Канаді випуском чергової праці-книги Почесного Голови УРДП д-ра Василя Івановича Гришка «Український „Голокост“, 1933». «Українські вісті» (видання в Детройті) вищезгаданий трагедії України присвятили побільше місця на своїх сторінках. А в редакційній статті «Не забудемо і не простимо (3 нагоди вшанування пам'яті жертв голоду 1932-33 рр.)» стверджується (див. «УВ» ч. 27 за 11. жовтня 1978 р.):

«...Трагедія України продовжується і тепер. Терногий вінець на чолі народу й далі спричинює нам біль. І той ворог, що відбирав від уст української дитини останню крихту хліба; що в зимову негоду ловив на полі та карав голодних селян, які шукали під снігом мерзлу картоплину; той ворог, що вивозив і звалював у яри мертвих та напівмертвих наших братів і сестер; той ворог, з вини якого 45 років тому наша найродючіша в світі земля вкрилася трупами наших людей — той ворог і далі русифікує, виселює українців за межі Батьківщини, палить бібліотеки, руйнує наші церкви і жорстоко переслідує патріотів, вина яких полягає тільки в тому, що вони хочуть добра Україні...»

Як доповнення цієї цитати, нижче містимо документ групи політв'язнів в СРСР до президії Верховного совета з обвинуваченням влади в геноциді. В'язні СРСР пишуть:

„Стаття І Конвенції «Про запобігання злочинів геноциду і покарання за нього», схвалена Генеральною Асамблеєю ООН 9. грудня 1947 р. й ратифікована урядом СРСР, визначає, як злочин геноциду, між іншим, такі дії:

- а) Нищення членів релігійної, расової, політичної і т. п. групи;
- б) Заподіяння серйозної фізичної або моральної шкоди членам групи й умисне створення умов життя, розрахованих на викликання цілковитого або частинного знищення групи.

Ми, засуджені за інакомислення, політв'язні табору особливого режиму 385-1-6, вважаємо, що супроти нас

чинять злочин, який дорівнює геноцидові. Більше як рік тому був інспірований місцевою таборовою адміністрацією дуже гострий спалах ворожнечі до політичних в'язнів зі сторони... кримінальних злочинців. Розпаношеним чорносотенцям, яким сторожі виявляли скритні й явні ознаки симпатії та безпосередню підтримку, було дозволено понижувати людську гідність політв'язнів, ображати їх, бити, готувати масову фізичну розправу і виготовляти велику кількість холодної зброї...

У відповідь на цькування, брудну наклепницьку кампанію, яку затіяв КГБ, використовуючи таких покидьків як Яблонський, Шинкевич і їм подібних, а теж для збереження своєї гідності, життя і для викриття мерзотного альянсу між КГБ і кримінальними злочинцями, мета яких — геноцид інакодумачих, ми, політв'язні таборової тюрми 385-1-6, змушені скласти наступну заяву:

1. Конвенція «Про запобігання злочинів геноциду і покарання за нього», ратифікована урядом СРСР й її належить дотримуватися, тому ми рішуче протестуємо проти геноциду, застосовуваного супроти нас і вимагаємо припинити його, а також покарати винуватців та співучасників геноциду.

2. Ми заявляємо: хоч советське тюремне законодавство є найсуворішим з усіх під сучасну пору, советська практика ув'язнювання вже цілком нелюдяна, і тому ми вимагаємо мінімального — здійснювати тюремну практику згідно з деклараціями (?), Конституції СРСР та статтями ВТЗ (виправно-трудових зон).

3. Якщо ми будемо мати запевнення від органів КГБ, що вони перестануть співдіяти у злочинах геноциду, нам доведеться звернутися з аналогічними меморандумами до таких інстанцій:

- а. Міжнародній суд;
- б. Комісія оборони прав Людини при ОН;
- в. Уряди країн-учасниць Конвенції «Про запобігання злочинів геноциду й покарання за нього»;
- г. Уряди країн-учасниць Європейської наради.

Сяграфов, Караванський, Кузнецов, Мурженко, Осадчий, Романюк, Тихий, Фіодоров, Шумук”

Цей документ політв'язнів СРСР Пресова служба ЗПУГВР розіслала 20. червня 1978 р., а саме в цей час «Українські вісті» перебували в стадії перенесен-

ня з Нового Ульму (Західня Німеччина) до Детройту.

II. З МОРОЗОВОГО ЕСЕЮ

Валентина Мороза есей «Мойсей і Датан» спершу поширювався в Україні «Самвидавом», а тепер цей твір повністю є й на Заході. Це відповідь білоруській поетесі Євдокії Лось на її статтю «Бессильная ярость ослепляет. Ответ радиовралям из Мюнхена». Один уривок із цього есею поміщений в «УВ» ч. 47 (2290) за 31. грудня 1977 р. Нижче містимо уривок із «Мойсея і Датана», якого в «Українських вістях» ще не було:

... Бог для того й створив Землю круглою, щоб кожний міг вважати свою країну центром планети, щоб кожний стояв на найвищій вершині, відчував себе велетнем, богорівним. Тільки так виростають повноцінні люди й нації. Хто дивиться на сусіда знизу вгору, в того обов'язково виробляється філософія вторинності («вторая Москва»), другосортности, додатковости («почти что» Москва)...

Цінності — це коли людина має щось таке, чого втратити не можна. Втрата чого означає непоправну катастрофу. Коли ж луги і сніги стають взаємозамінними — це означає, що цінності зникли.

Не тільки нація, але й взагалі всяка предметність можлива завдяки окремійності. Предмет — це те, що чітко вирізняється з навколишнього середовища. Втративши окремішність, предмет перестає бути предметом. І коли білорус каже, що в нього спільні з росіянином «луга» і «сніга» — це означає, що в нього розмите почуття білоруської окремішности — годовного фактора, завдяки якому живе нація...

Асимілятори всіх часів і народів завжди намагалися нав'язати народам-жертвам свинячо-матеріалістичну філософію. І навіть ішли на великі матеріальні поступки. Коли йшлося про асиміляцію, — матеріального не шкодували. Дивіться, як римлянин Тацит розкладав покорених галлів свинячим матеріалізмом: «Ви поділяете з нами участь імперії. Це нерідко -- ви, котрі командуєте нашими легіонами, ви, котрі урядуете нашими провінціями, між вами і нами немає жодної відстані, жодної перегородки.» Римські завойовники не шкодували ні грошей, ні посад — аби тільки підвести галла до думки: «А для чого мені Галлія?»

Я не знаю, для чого Галлія. Я не знаю, для чого іс-

це на світі Білорусь. Але я твердо знаю: Білорус, який каже: «А зачем мне Белоруссия?» — це вже духовно мертва людина, «Для чого Білорусь?» — на таке питання відповіді нема. Коли йдеться про святощі, тоді логіка ні при чому.

Для чого рідна мати? На світі мільярд матерів. Що зміниться, коли буде на одну менше? Повноцінній людині ніколи не прийде до голови така філософія. Повноцінна людина вб'є на місці кожного, хто посягне на її матір ..

Нація — найсвятіше. Нація — це синтез всього духовного, чим володіє людина. Християнин Шевченко ставив націю вище Бога, фізичного, думаючого Бога. Справжній, живий Бог — це й є нація.

..Слухайте: «Мы любим Украину, любим как часть нашего отечества, как живую и дорогую часть нашего народа, как часть нас самих, и потому-то нам так ненавистна всякая попытка внести чувство моего и твоего в отношении Украины к России... Мы весьма далеки от того, чтобы осуждать тех украинцев, которые пристрасны к своей родине. Местный патриотизм есть весьма почтенное чувство, но оно не должно исключать патриотизма более широкого; интересы родины не следует противопоставлять интересам отечества.» Це слова єдинонеделімця шовініста Каткова...

Катков, як бачите, теж любить Україну. Страшна це любов... Це обійми спрута..."

III. ПРИНЦИПОВА ВІДМІННІСТЬ МІЖ ДИСИДЕНТАМИ

Одним з найуспішніших документів нашого часу є також Меморандум членів Української групи сприяння виконанню Гельсінських угод. Витяги з цього Меморандуму поміщено в «УВ» ч. 9-10 (2304-2305) за 19 березня 1978 р. під заголовком «Маніфест Українського Правозахисного Руху».

Члени Української групи сприяння виконанню Гельсінських угод стверджують, що існує принципова відмінність між прагненнями російських і українських дисидентів. У той час як російські дисиденти борються тільки за права Людини, українські дисиденти борються теж за права Людини, але крім того ще й за права своєї нації; борються проти дискримінації української нації й наводять різний підхід влади до проблеми еміграції москвичів та українців, як один із

прикладів дискримінації українців в ССРСР.

ІV. ЗА ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Неповний текст заяви Левка Лук'яненка до президії Верховного совета ССРСР про своє зречення советського громадянства поміщений в «УВ» ч. 9-10 (2304-2305). Про свою любов до Рідного Краю у згаданій заяві Лук'яненко пише:

«Я люблю Україну більше від власного життя. І коли заробив першу після звільнення з ув'язнення 18-денну відпустку, то хотів з'їздити в Канів поклонитися Тарасові та відвідати Київський музей. Але мені не дозволили, щоб я не міг там зустрітися з іншими дисидентами. Я просив тоді дозволити мені з'їздити в Тростянець і Качанівку, аби помилуватися природою славнозвісних дендропарків і трішки розширити знання Рідного Краю. Але мені знову не дозволили, хоч у тих місцях я не знаю жодного інакодумця і про зустріч такого роду не могло бути й мови... Природи Рідного Краю мені недозволено бачити. І це називається життям?!.»

„І В ТВОЄМУ ІМЕНІ ЖИВУ!“

Минулому року сповнилося 15 літ, як не стало серед живих поета і журналіста, діяча українського руху опору Василя Симоненка. Окремий значний цикл «самвидавних» поезій Симоненка становлять твори, в яких поет висловлює любов до своєї Батьківщини-України. Прикладом тієї любови В. Симоненка до України є й вірш «Україні».

Слова вірша «Україні» композитор І. Соневицький plakав на ноти, а баритон М. Мінський наспівав на платівку «І ти воскреснеш, Україно!». (Про цю платівку вже згадано в статті «П'ятнадцять років без Багряного» — бюлетень «Так тримати!» ч. 6 за листопад 1978 р.; також О. Ко. подав у журналі ОДУМу «Молода Україна» ч. 271 за жовтень 1978 р. — «Михайло Мінський наспівав марш ОДУМу».)

Текст вірша «Україні» В. Симоненка такий:

Коли крізь розпач випнутья надії
І забринять на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозує далеч неокрая,
У передгроззі дикім і німім,
Я твоім ім'ям благословляю
І проклинаю іменем твоім.

Коли мечами злоба небо крає
І криштить вроду твою вікову
Я тоді з твоім ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

Композитор І. Соневицький поклав на ноти також слова Симоненкового вірша «Народ мій е!». Плянувалося, що й ця пісня увійде на платівку М. Мінського. Та потім автор платівки пісню «Народ мій е!» замінив на «Пам'ятаєш, мамо?».

Порівняйте самі, який Симоненків вірш сильніший:

Де зараз ви, кати мого народу!
Де велич ваша, сила ваша де!
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.
Народ росте, і множитьсь й діє
Без ваших нагаїв і палаша,
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й м'ялдіє
Його жорстока і лагідна душа.
Народ мій е! Народ мій завжди буде!
Ніхто, ніхто не перекреслить мій народ!
Поцезнуть всі перевертні й приплуди,
І орди завойовників-заброд!
Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій е! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!
Мій нарід е! Мій нарід е!
Козацька кров пульсує і гуде!

Тут же звернемо Вашу, Дорогі Читачі, ласкаву увагу на видану Фундацією ім. І. П. Багряного платівку відомої української співачки Ганни Шерей. То платівка «пісень українських композиторів-емігрантів», — інформує нас у своїй прекрасній статті Галина І. Гришко про творчий шлях співачки «До ювілею Ганни Шерей (1928-1978)» [див. «УВ» ч. 30/2325 за 1. листопада 1978 року].

В оголошенні про платівку (там же, в «УВ») сказано, що набутою вищезгаданою платівкою ми «матимемо подвійну користь: естетичну насолоду від слухання українських пісень у прекрасному виконанні, а також уможлиavimo працю Фундації ім. І. Багряного». Тож не залишмо заклик Управи Фундації — «голосом волаючого в пустелі»!

ЗБІРНИК ПРО ТВОРЧІСТЬ ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО

У цьому році появляється в світ ілюстрований збірник, присвячений життєвому шляху та творчості композитора й бандуриста Григорія Китастого. Збірник виходить старанням і частковим покриттям коштів із фондів Фундації ім. Івана П. Багряного, створеної кілька років тому заходами УРДП.

Збірник містить автобіографію Григорія Китастого, статті сучасників, оцінку його музичної творчості фахівцями, громадський аспект його життя, пресові відгуки, бібліографію його творів та понад сто сторінок нотних текстів Григорія Трохимовича Китастого на слова багатьох українських поетів. Цей збірник опрацював професор Сіракозького університету Яків Гурський і виходить він під фірмою музичної секції УВАН.

Завдяки Григорієві Трохимовичу Китастому та Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, яку він очолює впродовж багатьох років, ми маємо на всіх континентах Землі ансамблі чи капелі бандуристів, переважно молоді. Він був надхненником і пропагатором бандури між молоддю. Кожного року Григорій Китастий їздить у табори, які влаштовує ОДЖМ, щоб передати свої знання і свою любов до бандури молодим поколінням.

Збірник життєвого шляху та творчості Г. Китастого виходить у м'якій і твердій оправі.

ФУНДАЦІЯ ІМЕНІ ІВАНА БАГРЯНОГО

Сьомий З'їзд УРДП, що відбувся у травні 1975 року в Торонто (Канада) схвалив постанову про закладення півмільйонної Фундації імені Івана Багряного. Капітал Фундації має лишатися завжди недоторканим, а лише дивіденди (відсотки з загальної суми вкладу) можуть бути вживані на різні видання, що пропагують добре українське ім'я та зближуватимуть день постання незалежної української держави.

Фундація плянує видати публіцистичні та художньо-поетичні праці Івана Багряного, допомагати «Українським вістям» — газеті, яка розпочала вже чет-

вертий десяток виходу в світ. Рівнож гроші будуть ужиті на ведення більш ефективнішої й ширшої політичної діяльності та друкування різних наукових і публіцистичних праць, насамперед вихідців зі східних земель України. Фундація вже розпочала друкування збірника, присвяченого життєвому шляху й творчості композитора та бандуриста-віртуоза Григорія Т. Кита-стого.

Фундацію Багряного очолює Галина Воскобійник. Членами Фундації є: Сергій Євсевський (скарбник), Михайло Воскобійник, Олексій Коновал та Анатолій Лисий. Канадійську Філію Фундації очолює Федір Подпригора. (Про заснування Фундації ім. І. Багряного див. також в «Так тримати!» ч. 2 за травень 1977 р. в «Звіті Вашого Представника» на 13-й сторінці.)

До цього часу в неприкосновенний фонд капіталу Фундації надійшло 60 100.- доларів (шістдесят тисяч сто). Багато осіб, старших віком, у своїх заповітах записали для Фундації частину, а то й все своє майно й заощадження. Пожертви у Фундацію можна вносити, пишучи на адресу: Bahriany Foundation, Inc., 420 Woodhewen Place, Philadelphia, Pa 19116, USA.

ВОСЬМИЙ З'ЇЗД УРДП ВІДБУДЕТЬСЯ в листопаді 1979 року в США

В пресі інформувалось, що VIII-й З'їзд УРДП відбудеться в травні 1979 року. На останньому поширеному засіданні Секретаріату ЦК УРДП, яке відбулося 2. вересня 1978 року в Лондоні (Канада), дату З'їзду змінено. З'їзд УРДП відбудеться 24. та 25. листопада 1979 року в місті Детройт (в США), яке лежить на границі США і Канади. (Про скликання Восьмого З'їзду УРДП див. також бюлетень «Так тримати!» ч. 6 за листопад 1978 року)

У З'їзді мають узяти участь делегати УРДП з Австралії, Англії, Бельгії, Канади, Німеччини, США та інших країн. Крайові Комітети УРДП мають вчасно подбати про вибір делегатів на З'їзд та кандидатів зі свого терену до Центрального Комітету УРДП.

ПРИВІТАННЯ

Оповідання, подорожні нотатки, рецензії... пера Олександра Сергійовича ВАСИЛЬЧЕНКА на сторінках «Українських вістей» завжди були одними з найпопу-

лярніших. Відданому і жертвенному співпрацівникові «УВ», членові УРДП, колишньому членові Т-ва сприяння УНРаді на Вюртембергю (Західна Німеччина) і Контрольної Комісії УРДП, а тепер — Партійного Суду Олександрові Сергійовичу 23. грудня 1978 р. сповнилося 80 років з дня його народження. Бажаємо Ювілятові міцного здоров'я в трудолюбивому повсякчасі.

СПІВЧУТТЯ

Серед живих не стало колишнього довголітнього голови Українського Робітничого Союзу в США Антона Батюка. Свого часу А. Батюк був пильним передплатником «Українських вістей». Він високо цінував працю і діяльність І. П. Вагряного та прихильно ставився до Українського Революційно-Демократичного Руху. З приводу відходу з цього світу св. п. А. Батюка Генеральний Секретар ЦК УРДП інж. Ол. Г. Коновал вислав такого змісту співчуття:

«До Українського Братського Союзу.

Невблаганна смерть постійно забирає з рядів громадсько-суспільного та політичного життя кращі сили української діаспори. Антін Батюк, Почесний Голова УБСоюзу, належав до тих кращих осіб, що не кривили душею. Він завжди виступав проти нетолерантності, несправедливості, нещирості та насилля більшості над меншістю.

Український демократичний бльок втратив в особі Антона Батюка щирого демократа-борця за кращу долю українського народу, за кращу долю української громади за межами України. Смерть А. Батюка буде відчута демократичними середовищами.

Секретаріат ЦК УРДП та членство УРДП висловлюють найщиріше співчуття членам Українського Братського Союзу з приводу смерті Антона Батюка.

За Секретаріат ЦК УРДП

Олексій Коновал — Генеральний Секретар»

Це співчуття Секретаріату ЦК УРДП за підписом Генерального Секретаря О. Коновала поміщено в пресовому органі УБСоюзу «Народній волі» за 7. грудня 1978 року.

НАШІ ВТРАТИ

По довгій тяжкій недузі в Крефельді (Західна Ні-

меччина) на 73 році життя відійшов у Вічність довголітній жертвенний член УРДП (Дюссельдорфський осередок) Василь Іванович ТРЕТЯК. Смерть настала 2. січня 1979 р. З багатьох оригінальностей св. п. Василя Івановича була частина передплата одного примірника «Українських вістей» на рік сумою 300., 400 - чи 500.- нмарок (в залежності від матеріального стану подружжя Третяк). Свою нормальну річну передплату на свій часопис Василь Іванович вносив незалежно від повищезгаданих високих його передплат. Отже ми втратили сердечного Друга, жертвенного й оригінального українського патріота. Тож буде по Ньому вічна пам'ять! І висловлюємо глибоке співчуття овдовілій Його Дружині.

Крайовий Комітет

ВИПРАВЛЕННЯ ЗАПОДІЯНОЇ КРИВДИ

У березні 1978 р. відійшов у Вічність відданий член УРДП св. п. П. П. Лобанів. Від Осередку УРДП в Гамбурзі поміщено в «УВ» ново-ульмівського видання (ч. 15-16/2310-2311 за 30. квітня) некролог. Згадано св. п. Павла Пантелеймоновича і в бюлетені «Так тримати!» ч. 5 за серпень 1978 р. в рубриці «Наші втрати». Але до всіх болів дружини Павла Пантелеймоновича пані Марії Лобанів додалась ще і прикрість від нас. До голови Осередку УРДП Ф. Малиновського пані М. Лобанів пише:

... Дуже трудно мені перенести втрату мого Дорогого Мужа і Друга життя, Федоре Григоровичу, звертаюся до Вас як до Брата, а так само як до Члена УРДП і Голови Осередку в такій справі. Я вислала на «Українські вісті» 100 нмарок як на Нев'янучий вінок та п. М. Кажан додав до моїх також 100 нм на ту ж саму ціль. Але й по сьогодні в «УВ» не надрукували наших пожертв.

Мені дуже жаль і боляче, бо виходить ніби я для свого Мужа не зробила того, що й інші роблять, тобто щоб про Нього прочитали наші розсіяні земляки добре слово. Так зроблено, ніби я не вшанувала свого Дорогого Мужа.

Гроші ми вислали в сумі 200 нм наkonto «УВ» в ощадкасі в Новому Ульмі ще 18. квітня 1978 р. І потім я зверталася до Пана Гасенка, коли ще «УВ» друкувалися в Німеччині, повідомити мене, чому не опри-

люднено наших пожертв із приводу такої болючої для мене втрати. Пан Гасенко мені написав листа, в якому мене запевнив, що в наступному числі часопису буде поміщено і наш «Нев'янучий вінок». Після того я одержала ще два числа «УВ» з Нового Ульму, але так і не довелося мені до цього часу побачити, що М. Казан і я вшанували св. п. Павла Пантелеймоновича «Нев'янучим вінком».

Мій Муж до останнього подиху був вірним Дружям по ідеї, а взаємна моральна підтримка скрізь на місці, особливо ж у такому горі, яке ото мене спіткало. Я знала і дуже добре розуміла мого Мужа, що Він вірний своїй УРДП. Тому й я не звертаю на будь-яку іншу дорогу, бо ця дорога є Дорогою мого Дорогого Чоловіка. І надалі бажаю мати в своїй хаті часопис, «Українські вісті», тобто той часопис, який ми разом із Павлом Пантелеймоновичем шанували. . .”

Дуже прикро, що заподіяно таку болючу кривду Вдові по св. п. Павлові Пантелеймоновичу Лобаніву. Ласкаво просимо Пані Лобанів вибачити таке ставлення. І нехай оприлюднення цих сумних рядків із її листа будуть хоча може певного роду направою заподіяної кривди та нав'язанням дальших хороших взаємин між членством УРДП та Прихильниками Українського Революційно-Демократичного Руху.

З БЛЮКНОТА БЮРОКРАТА

Робочий стіл повинен бути завжди завалений різними справами, з таким розрахунком, щоб неможливо було знайти потрібне. Навіть коли знаєте в якій купі знаходиться те, що шукаєте, — не прозраджуйтеся! Шукайте там, де цього паперу взагалі не може бути.

Намагайтесь постійно не бути на робочому місці, якщо знаєте, що вам будуть телефонувати по ділу. Це викликає подвійний ефект: Співробітники будуть думати, що хтось не може обійтись без консультації з вами, а той, хто дзвонить, буде впевнений, що ви надзвичайно зайнята людина.

Ніколи не відходьте разом з іншими з бюро по закінченні праці. (Робочого дня.) Стомлено кивайте на їхнє «До побачення», перекидаючи папери з однієї теки до іншої. Десять хвилин — дурниця, одначе всі бу-

дуть упевнені, що ви просиджуєте у відділі до пізньої ночі.

*

Ніколи не вирішуйте і не беріть на себе жодної відповідальності.

*

Займайтесь одночасно декількома справами і не доведи Господи, щоб хоч одну з них довели до кінця.

*

Ніколи не полагоджуйте справи з першого разу. Навіть незначної. Вислухавши, скажіть, що зараз зайняті, або маєте мало часу. Напочатку це буде трудно. Але згодом ви привикнете і зможете досягти вищої посади.

«Виписав» І. КУЧІНРОК

ДОНОМОЖІТЬ ВИДАТИ «ШАХИ В УКРАЇНІ»!

Колоніальна залежність шахової України, національна дискримінація українських шахістів на Заході, де їх називають «росіянами», шахове життя українських емігрантів на чужині — така тема збірника «Шахи в Україні», що його готує Український шаховий клуб у Мюнхені до видання.

Закликаємо всіх українців допомогти видати цю важливу книгу. Всі матеріали до збірника «Шахи в Україні», а зокрема — про шахове життя у країнах нового поселення українців, про українських шахістів на еміграції просимо слати на адресу: Petr H Jurij S. Semenko, Zentnerstr. 39/II, 8000 München 40, West Germany (Allemagne, Deutschland).

Цей заклик — видати книгу «Шахи в Україні», поскільки нам відомо, появився у щоденнику «Свобода» (за 10. березня 1978 р.), детройтському виданні «Українських вістях» (ч. 33-34/2328-2329 за 22.-29. листопада), місячнику «Наш голос» (ч. 12 за грудень 1978 р.)...

Деяка частина української еміграції, на жаль і шкоду нам усім, вважає, що «визвольна політика» у великій мірі залежить від того, щоб якнайгостріше та якнайобразливіше виляти на сторінках своєї еміграційної преси росіян або поляків. Отій нашій частині еміграції й невідомо, що навіть шахи «можуть бути корисними в політиці», а ще коли взяти шахи в тому насвітленні, в якому взяли собі видавці за завдання подати в майбутній книзі, то тим більше таке видання

потрібно б підтримати. Таке видання, як «Шахи в Україні», напевно буде популярне між розумними людьми. І таке рідкісне видання також буде служити Україні.

До любителів книги

З осени м. р. «Українські вісті» виходять на американському континенті. Видавництво «УВ» в Німеччині вже розв'язане. Але в Новому Ульмі на складі є багато вартісних книжок і брошур. В їхній випуск укладено багато грошей і труду українських працюючих людей.

Нижче містимо список літератури, яку Ви можете якнайскорше замовити, пишучи на адресу А. Каменіва. В цьому ми просимо всіх людей доброї волі, а членів та симпатиків Українського Революційно-Демократичного Руху — особливо! Замовляйте поодинокі й групово для розповсюдження літератури Видавництва Української Революційної Демократії. Цю літературу можна розповсюджувати через школи українознавства (як казку І. Багряного «Телефон» або брошуру «Чого я не хочу повертатися до СРСР?» в англійській мові, зміст якої саме молодь мусить знати), книгарні, склепи, або через приватний (кольпортерський) продаж.

Кольпортери за продані книжки залишають собі 30% виручки.

Також прохаємо всіх постаратися знайти осіб, які могли б продавати нижчеподану літературу, чи хто персонально згодоситься розповсюджувати книжки, або бути посередником — дбати за замовлення і розповсюдження.

Випродаж цієї літератури йде з рамени ЦК УРДП. А тому, що Ви є активним працівником демократичного руху, — будьте такі ласкаві, виберіть книги, які, на Ваш погляд, можна поширити на Вашому терені діяльності, вишліть більш-менш потрібну суму для їхньої висилки на Вашу адресу, а після розповсюдження візьміть собі Вами видану суму на пересилку від чистого прибутку, а решту, належну ЦК УРДП, вишліть на адресу скарбника ЦК УРДП Антона Г. Гурського: А. Gorski, P. O. Box 33, Wasaga Beach, Ont. L0L 2P0, Canada.

Замовлення на літературу і гроші на її пересилку слати на таку адресу: Herrn Anatol Kameniw, Schillerstr. 11, 7910 Neu-Ulm, West Germany.

І. Вагрянний «Людина біжить над прірвою»	6 дол.
І. Вагрянний «Телефон» (казка)	2 дол.
І. Вагрянний «Так тримати!»	2 дол.
І. Вагрянний «Антон Біда — герой труда»	3 дол.
І. Вагрянний «Огненне коло»	3 дол.
І. Вагрянний «Генерал»	2 дол.
І. Вагрянний «Чому я не хочу повертатися..?»	1 дол.
І. Вагрянний «Дніпро впадає в Чорне море»	0,50 дол.
І. Вагрянний «Боротьба проти московс...»	0,50 дол.
І. Вагрянний «Ганебне проголошення»	0,20 дол.
І. Вагрянний «Фоєрверк „колективної“ дем...»	0,50 дол.
І. Вагрянний «Чи розламає нас ворог?»	0,25 дол.
І. Вагрянний «Фарватер п'ятої колони»	0,50 дол.
І. Вагрянний «Фронт брехні й аморальности»	0,50 дол.
В. Гришко «Хто з ким і проти кого?»	1,50 дол.
В. Гришко «Що сталося в СРСР по смерті...»	1,50 дол.
В. Гришко «Хто, що та як?»	2 дол.
В. Гришко «Третя сила, третій шлях, третя...»	2,50 дол.
В. Іванис «Родовід Мосендза і його останні...»	2 дол.
М. Хвильовий «Вальдшнепи»	1,50 дол.
Сскар Вайлд «Баллада про Редінгську тюрму»	1 дол.
А. Яковлів «Паризька трагедія»	3 дол.
І. Гончаренко «Основи укр. нац. виховання»	1,50 дол.
Д-р С. Баран «З моїх спогадів про Ів. Франка»	1 дол.
Ю. Шерех «Думки проти течії»	2 дол.
А. Гак «На двох трибунах» (тверда оправа)	4 дол.
Ю. Дивнич, .. «В масках епохи» (монографія)	1,50 дол.

А. Камєнів (член ЦК УРДП)

(Далі буде)

У СПРАВАХ БЮЛЕТЕНЮ Й «УВ»

Примірник бюлетеню коштує 2.- нм. У справах Крайового Комітету, цього бюлетеню і передплат «УВ» на терені Німеччини, Австрії, Швейцарії, Голляндії, Данії, Швеції, Норвегії, Франції писати на адресу:

Herrn W. Slon, Finningerstr. 10, 7910 Neu-Ulm,
West Germany (Allemagne, Deutschland).

Найзручніше пересилати гроші з конта на конто. Тому шліть усі належності з вищеподаних справ на конто в: Stadtparkasse, Konto-Nr. 10 45 731, Krajowyj Komitet (W. Slon), 7910 Neu-Ulm. **Крайовий Комітет**